

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος, ὁ καθέννας νέτος θνήσκος.

Φ.—

Τὶ παράξινος ντυνῆσαι!
ἄλλο καλὶ ξαφνικό...
ἕνας παπουτοῦς φοινῆσαι
κάνει τὸν ἀναρχικό.

Νάτος! χύνεται 'στ' ἀσκήρι
καὶ κτυγῆ μὲ τὸ μαχαίρι
δρὸ πλουσίους Πατρινοῦς
καὶ τρομαξίει καθὲς νοῦς.

'Ὁ πατρίς, καὶ πάλιν χαίρει!...
ἦλθαν εὐτυχεῖς ἡμέραι,
κί' ἀξιώθηκα νὰ 'δῶ
ἕναν Ραβασούλ κί' ἰδῶ.

'Πῆσαν δρόμο τὰ μυαλά μας,
κῦττα φόνους τραγικούς,
μίσσα 'στ' ἄλλα τὰ καλά μας
ἔχουμε κί' ἀναρχικούς.

'Αναρχία μὲ τὸν νόμο,
ποῦ τὸν σέρνουν μίς 'στὸ δρόμο,
ἀναρχία πέρα πέρα
μὲ κλεψιά καὶ μὲ μαχαίρα.

'Αναρχία 'στὸ κεφάλι
καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ χέρι,
κί' ἀναρχία τοῦ Ματαάλη
μ' αἱματοδρεκτο μαχαίρι.

'Αναρχία καθὲ γνώμη,
Θέμις, τύποι καὶ λιμπρέτα...
πρὸ πολὺ μὲ σκιάζον νόμοι
παρὰ μπόμπικας καὶ στυλίτα.

'Αναρχία καθὲ βῆμα
κί' ἡ τιμὴ 'μπροστά μας πέρτει
μὲ τοῦ Κότταρη τὸ ρῆμα,
μὲ τὸ κλιφτω, κλιφτέρις, κλιφτέρι.

'Αναρχία, ποῦ σκαλεύουν
κί' ἡ καλλίτεραις καυκάλας,
κί' ὅσ' ἰδρῶνουν καὶ δουλεύουν
γλείφουν μόνο τῆς κοκκάλας.

Κί' ὅσοι στίκονται καρτέρι
καὶ κυττοῦν τὸ Κεντρικό,
μιά φορά κί' αὐτοὶ μαχαίρι
θ' ἀκονοῦν ἀναρχικό.

Σὰν κεφαλί τῆς τρελλῆς
σχέσις Θρόνου καὶ Βουλῆς
κί' ἀναμῆς σὰν μεσκουλάντζα
παστρικὴ καὶ λερωμένει,
ἀρχοντιά καὶ προστυχάντζα
πρωτοκλιφτέρις καὶ κλεμμένει.

'Αναρχία, ποῦ γανόει
καὶ τὸ κλόβιο μου κεφάλι,
κί' ὅλ' αὐτὰ τὰ σταφανάνει
τὸ στυλίτο τοῦ Ματαάλη.

Π.—Τὶ ταμπουνηξ, βρὶ Φασουλῆ, μονάχος ἔχει πέρα;
Φ.—Μικρόβιον ἀναρχικὸν κυττάζω 'στὸν αἶρα.

Μὴ μὲ σιωπῆς, ἔθλι, καὶ τράβα παραπίσω,
γιατὶ σκοπεῖω σῆμερα νὰ σὶ δολοφονῆσω,
θὰ μαχαίρώσω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ πλευρῶ σου,
ἀλλ' ὅμως πρῶτα πῆγανὴ νὰ κάρῃ τὸ νερὸ σου.

Π.—Τὶ λίς, μαρῆ;

Φ.— Θὰ σκοτωθῆς καὶ δὲν θὰ τρῶς μπιφτέκι...
'τελείωσαν τὰ ψέμματα, καμμένιο τὸ γελίκι.

Μάννα, σοῦ λίω δὲν 'μπορῶ 'στὸν κόσμο νὰ δουλεύω
καὶ 'στὴν δουλειὰ νὰ ρίβω,

ἰγὼ 'στὴ γῆ 'γεννήθηκα μονάχα γιὰ ραχάτι
καὶ φέρετέ μὲ σηκωτὸ εἰς Βασιλιὰ Παλάτι,
ἰγὼ 'στὴ γῆ 'γεννήθηκα μονάχα γιὰ χουζούρι,
'στὸν ἦλο νὰ ζαπλώνωμαι, τὸν ναργιλέ νὰ πίνω,
νὰ χαμουρεῖμαι κέποτα, καὶ τούτη μου τῆ 'μοῦρη
χιλιῶδες μνίγαις νὰ τὴν τρῶν κί' ἰγὼ νὰ τῆς ἀφίνω.

Μάννα, μενοῦτο δὲν 'μπορῶ 'στὸν κόσμο νὰ δουλιέφω,
γιὰ τεμπελιά τρελλαινοῦμαι, γι' αὐτὴν φορῶ καὶ ράσσα,
καὶ νὰ μ' ἀφήσουν, Περικλή, καμμιὰ φορὰ νὰ κλιφῶ
θὰ βαρεθῶ τὰ χέρια μου ν' ἀπλώσω μίς 'στὴν κάσσα.

Σὺ Περικλήτο κουτεντέ, μὲ ζῆλον βλοῖνα
ἰργάζου καὶ κοπιάζει καὶ δουλεῖ γιὰ 'μένα,
κί' ἂν μὲ κλεψιάς ἦ μὲ τιμὴ
πλουτισῆς, δὲν μὲ μέλει,
σθάνει νὰ βάζῃς τὸ ψωμί
'στὸ στόμα τοῦ τεμπέλη.

Δουλεύετε, πλουτίζετε,
γι' αὐτὸ δὲν σὰς ζηλεύω,
μόνο νὰ μὲ ταϊζέτε
χωρὶς νὰ σὰς δουλεύω.

Δουλεύετε μὲ τὸ στανεῖο
χειμῶνα κλοκαίρι,
κί' ἀνείζετε τεμπελαγιῶ
γιὰ μὲ τὸν ρεμπασκίρη.

'Ἄλλοιὼς θὰ γίνῃ συμφορὰ
καὶ 'στ' ὄνομα τοῦ νόμου
σὰς μαχαίρονά μιά χαρὰ
καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

'Ὁ κόσμος ἄς φρουαξῆ
κί' εἶναι κειρὸς ν' ἀλλάξῃ
καὶ 'στὸν 'δικὸν μας τόπον
ὁ βίος τῶν ἀθρώπων.

Τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἀρχοντιά συχνογεῶ καὶ κλιῶ
καὶ μόνο τοὺς τεμπέληδες θεωμάζω μαχαίραδες...
πᾶς εἰς κέπορον φουναρη, ὅς μου ψωμί τοῦ λίω,
κί' αὐτὸς μού λείει εἰῶσε μου γιὰ τὸ ψωμί παραῖς,
κί' ἰγὼ τοῦ δίνω 'στὸ λαμπὸ μὲ μαχαίρα μὲ λάζο
καὶ πέρνω τὰ καρβίλια του καὶ σκούζω κί' ἀλαλάζω.
Εἰς ἕνα σπῆτι μούρχεται νὰ πᾶς νὰ κτυπήσω
καὶ μίσσα νὰ καθίσω.

Θίλω τὸ σπῆτι χάρισμα καὶ τζάμπα τὸ καρβίλι,

κι' ὁ νοικοκύρης ἔρχεται καὶ νὰ μὲ δώξῃ θῆλει,
 κι' ἐνῶ μὲ τρόπο μὲ μιλιεὶ τραχὺ καὶ ντυλικότο
 ποὺ δίνει μιά 'στὸ ψυχικό κι' αἰσίως πάρτον κάτω.
 φέρτε τῆς κάσσις γρήγορα ποὺ τάδε καὶ τοὺ δεινά
 κι' ἄρῃστε τὰ κεφάλια καὶ θύσω κι' ἀπολίωσα,
 εἰν σημαζομαι τὸν θάνατο, μηδὲ τὴν γυλιότητα,
 κι' ἀπάνω 'στὸ σανίδι τῆς ἀνάκαλις δὲ πίσω,
 καὶ θὰ τραβήξω μόνος μου γιὰ πρὸ πολλῆ φοβέρα
 τοῦ μπόγχι τὴν μαχαίρα.

Ὁ Περικλῆ, θὰ σκοτωθῆς καὶ θρήνησι τὸ χάλι σου,
 θὰ φάω τὸ κεφάλιον μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι σου.
 Δὶν θίλω πρὸ κεφάλια, νὰ λείψουν μιά γιὰ πάντα,
 ὁ βίος νὰ κτρακυλῆ σὰν ρόμπας κελάρωμα,
 καὶ 'στὸν φοριὰ τὸν παπουτοῦ νὰ στήσουν ἀνδριάντα,
 ποὺ θίλει σόνει καὶ καλά νὰ ζῆς ἢ φτώχια χάρισμα.
 Κάτω, μαρὲ κρηναριό, κεφάλια καὶ τόκοι...
 καὶ σπουδαῖον ἔμαθα καὶ γιὰ τὸν Θεοτόκη,
 εἰν θίλει λέγουσ κεφαλὴ τοῦ κόμματος καὶ γίνῃ
 καὶ μόνο Κόντες σκίπεται πρὸς τὸ παρὸν νὰ μείνῃ.
 Μὲς 'στὰ βλαβὴ μασάουκτα, ποὺ σκούζουν τὰ κοκόρια,
 μὲ πῆναν στενοχώρια,

καὶ τρέχω μὲς 'στὸ πῆτι μου καὶ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
 καὶ σκίπεται τὸν Ραθασόλ καὶ τοῦ Βαχζιὴν τὴν μπόμπια,
 καὶ μὲς 'στὴν μαύρη σιωπῇ τραχίω τοὸ στίλετο...

Ὑ! ἂν δὲν εἶχαμε κοιλιά, καθύμει Περικλίετο!
 Καμμὴ φορὰ κατὰγμνη τὴν βλίσω σὰν Φακίρης
 κι' ἔτσι μιλιῶ φρανήρη:

ἔρχετι, μωρὴ σαποκοιλιά, τὸν νοῦ μας κυβερνής
 καὶ νηστική δὲν εἰμπερεῖς μιά μέρη νὰ περνής ;
 ποῦ θαρρῶ, σαποκοιλιά, πῶς μὲ τὰ κἀνεις ὄλα
 κι' ἐκείνοσ φρίνεισ 'στὴν Ἀρχὴ κι' αὐτοῦσ 'στὴν καρμα-
 Τῆς γῆς τὰ βρωμοπλάσματα τὰ τυραννίεσ πολὺ, [νιόλα.
 καυμόσ μεγάλος ἔγινεσ καὶ σταυρωτῆς 'δικόσ μου,
 ὅταν πεινήσ, σαποκοιλιά, πεινήσ κι' ἡ κεφαλὴ
 καὶ τότε τὴν ἰσότητα φαντάζεται τοὺ κόμουσ,
 καὶ μὲ ρομφαίασ εὐχεταὶ καὶ νιτρογλυκερίνας
 νὰ γίνουσ ὄλοι πλούσιεσ γιὰ νὰ φοροῦν τῆς πεινάσ.

—
 " Ἐλα πλέον, ἰτοιμάσου,
 μὴ καθόλου χρονοτριβίει,
 θὰ ξεσχίσω τὴν κοιλιά σου
 γιὰ νὰ δῶ τὴ βρώμαϊς κρύβει.

Θίλω νὰ χύσω πάντερα, χολαίε, σηκότι, σπλήνα,
 κι' ἐκείνον τὸν πανάθλιον ἐντερικὸν σωλήνα,
 καὶ νὰ κτυπῶ τὰ μούτρα σου μ' ἐκείνη ποὺ θὰ βγάλω,
 καὶ ν' ἀποδείξω, Περικλῆ, φῶς φανερὰ μὲ τοῦτα
 πῶσ ὁ κτηνώδης ἄνθρωπος δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
 παρὰ μιά βρωμὴ ἀτίλειωτη καὶ κινουμένη βούτα.

Βρώμαϊκος κόσμος, Περικλῆ, καὶ 'στὸν πλανήτη τοῦτο
 πάντα τῆς φτώχιας ἢ μαρὲ θὰ μάχεται τὸν πλοῦτο,
 πάντα θὰ φαρμακῶνεται τὸ κάρου καὶ σηκότι,
 κι' ἂν τὸ κεφάλιον κτυπήσ μὲ κόμα καὶ πιστόλα
 θὰ στήκῃ πάντ' ἀσάλευτο 'στὴν θείου τὴν πρῶτη
 καὶ μόνο τὸ κεφάλι σου θὰ κόβῃ καρμανιόλα.

Κι' ὅπταν εἶμαι δούλοσ σου τὸ μῖσοσ μου θὰ χύνω
 μὲ λόγια τοῦ Ματσάλη,
 ὅσ' ἔτουσ κύριοσ κι' ἐγὼ μὲ τὸν κηρὸ νὰ γίνω
 νὰ μὲ μισήσουν ἄλλοι.

Θεὶ, τί κόσμος παλαβόσ, ποὺ πῆρνεσ τὰ βουνά,
 γιμάταισ κι' ἀδιμαναίεσ κοιλίασ κι' ἐγγλήματτα κορδόνι,
 καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκόρημα μου μιά θλίψη μὲ γεννῆ

κι' ἐκείνοσ ποὺ σκοτώνεται κι' ἐκείνοσ ποὺ σκοτώνει.
 Κι' ἔταν ἱμπερὸσ μου φόρμα γυμνόποδοσ ἀπλοῦται
 ἢ Καίσαροσ πορφυρά,

τότε φωνάω μῆσα μου: κατακαυόμενε πλοῦτε
 καὶ φτώχια κκακοῖρη,
 κτυπαθε, σκυλοτράγισθε, μὰ τίποτα δὲν βγαίνει,
 τραβῶ τοῦσ πόλιμοσ σαε, μὰ τίλοσ δὲν εὐρίσκω,
 κι' ὁ Βασιλεῶσ μὰς ἔκανε φινγούρα μὲσ 'στὴ Βίβλη
 καὶ μυστικά 'κουδίνιτρεξε μαζὶ μὲ τὸν Φραγκίκοσ,
 κι' ὁ φίλοσ μαε ὁ Πατισῶχ ἰτρέμαξε πολὺ
 κι' ὁ Θεωρῆσ ὁ φίλοσ του μὲ γλῦκα τοῦ 'μιλεῖ:
 « Ἐ! αὐτὰ ποῦ λένε 'βίνοκατοσ, τῆάνωσ Σουλτανίεσ, μῆνε,
 κι' ἡ μυστικαίεσ κουδίνταιεσ μὰς μόνο κουδίνταιεσ εἶναι.»
 Ταῦτα λῆγει 'στὸν Χαμίτ, τὸν πανταχοῦ παρόντα,
 μὲ σάλπιγγα Τυρρηκινή μυριστόμου σήμασ,
 κι' ἐνῶ τὴν Πέμπτην οὐρανὸσ καταμαυροσ ἰθρόντα
 ἰθῆκε Πράερόσ Βουλῆσ καὶ πάλιν ὁ Ζαήμησ,
 κι' ἔγλασε γλυκότετα τὸν Βουλευτῶν ὁ κύριοσ
 κι' ἰσημάνη φηρότατοσ ὁ κώδοσ ὁ σωτήριοσ.
 Μὰ τώρα στάσου, Περικλῆ, χωρὶσ νὰ κἀνεσ πάσο,
 νάθω μὲ τὸ μαχαίρι μου καὶ νὰ εἰσεκοιλίωσ.
 Φτοῦ σου, κορμὴ παμμάριοσ, ποὺ τόσον ἐκτιμῶσαι,
 φτοῦ! νὰ χαθῆσ, σαποκοιλιά, καὶ τρεῖσ ἀνάθεμά σε.

—
 'Στὸν κόσμο τρώγεται κανεῖς
 γι' αὐταίεσ τῆς βρώμαϊσ ποὺ μὰς τρῶν,
 γι' αὐταίεσ οἰκτρήσ αὐτοκτονείεσ
 καὶ σὺ, Ματσάλη τῶν Πατρῶν.

II. Μὰ πρὶν μὲ χύσεσ τὴν κοιλιά
 κι' ἱμπερὸσ σου σπαρταρῶσ,
 δέξου 'στὸ στόμα μὰ ξυλιὰ
 καὶ τρεῖσ κλωστοῖα ὅπωσ.

**Λαμπρὸ σκηνὴ,
 ποῦ συγκινεῖ.**

Χωρὶσ ραβδί καὶ στήριγμα 'στὸ χεῖρ,
 μὲ τὰ γερά ποδάρια του καὶ μόνα
 τῆσ σφραγῆσ Κορδόνασ τὸ ξεφτερί
 ἀνέβη 'στὸν μεγάλου Παρθενάου.

—
 Τὸν ἄνερο καὶ τοῦ πυροσ καὶ τὸν ἀγώνω
 σκαί τὸν ἰχαίρετσαν προγόνω,
 ἰσίοθη δὲ τῆσ δόξησ τὸ κειμήλιον
 κι' ἔλαψε μὲ τοῦ Στέμματοσ τὸν ἧλιον.

—
 Κι' ὁ Θεωρῆσ προγόνωσ προσκυνῶν
 ἀνέβλεψε 'ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸν
 κι' ἰθόσεσ ταῦτα 'στὸ κενόν:
 « Δεῖξου 'στὰ μαρμαρά σου, Παρθενῶν,
 κι' ἐμὲ τὸ πρῶτον σέμμαμα τοῦ Θρόνου,
 ποὺ τίλοσ μὲ κοσμεῖ Βουλγαροκτόνω,
 καθὼσ ἰδιόγησ ἄλλοτε, κειμηλίον
 καὶ τὸν Βουλγαροκτόνω τὸν Βασιλεῖον.

—
 « Κι' ἐγὼ Βουλγαροκτόνω Θεωρῆσ
 κατὰ Βουλγαρῶν ἔπεσα βαρῆσ,
 τὴν σπᾶθην δὲ πεθῶ τὴν κειμήλιον,
 τὴν πλήθουσασ στερᾶνον καὶ τιμῶν,
 νὰ καταθίσω σήμερον ὡσ ἔδωρον
 'στὴσ Ἀθῆνασ τὸν ἅγιον Βωμόν,

